

Kun. ALFONSAS LIPNIŪNAS
(1905 03 12 – 1945 03 28)

LAUKO LELIJOS

Kaunas

1939 m.

TURINYS

1.	TRUMPUTĖ ĮŽANGA	3
2.	KRISTUS KALBA	3
3.	VISIŠKAI Į JĖZAUS RANKAS	4
4.	DEIMANTŲ DEIMANTAS	4
5.	NELAIMINGIAUSIAS ŽMOGUS	5
6.	LAIMINGIAUSI VAIKUČIAI	5
7.	PIRMOJI ŠALYGA – MALDA	6
8.	KOKIU DAŽNUMU IŠPAŽINTIES?	7
9.	SUSITAIKYMAS SU DIEVU BE IŠPAŽINTIES	8
10.	NUODĖMĖS SAKYK TRUMPAI	8
11.	VISO GYVENIMO IŠPAŽINTIS	9
12.	PRIE DIEVO STALO	9
13.	KODĖL?	10
14.	Į NUOŠALUMĄ	10
15.	MĄSTYMAS	11
16.	SUSITELK	12
17.	DVASINIS SKAITYMAS	12
18.	SAŽINĖS SAŠKAITA	12
19.	VISAD SU DIEVU	13
20.	MAŽOJI PASLAPTIS	14
21.	REKOLEKCIJOS	14
22.	ATSIMAINĘ ATMAINO	15
23.	DRAŠOS PAGUNDOSE	15
24.	NEBIJOK UŽMIRŠIMO	16
25.	ŠALIN LIŪDESYS	16
26.	KRISTAUS RAMYBĖ TAU	16
27.	NAUDOKIM LAIKĄ	17
28.	DVASIOS VADAS	17
29.	APAŠTALAI	18
30.	DIEVAS GIRDI	18
31.	BŪKITE VIENA	19
32.	JĖZUS SU VARGŠAIS	19
33.	IŠMINTIES	19
34.	KENČIANTIEMS DĖL KRISTAUS – MŪSŲ ŠIRDIS!	20
35.	ĮVAIRUMAS IR VIENUMAS	20
36.	BAŽNYČIA GRIŪVA	20
37.	REIKIA VISADA AIŠKIŲ MINČIŲ	22
38.	VILTIS VIRŠ TIKROVE	23
39.	PABAIGA	24

1. TRUMPUTĖ ĮŽANGA

Niekas neturim žemėje pastovios vietos. Esame keleiviai. Visi turime keliauti dangaus keliu. Ir turime daryti viską, kad mūsų žemę vis labiau apšviestų dangaus šviesa, visi žmonės taptų žmoniškesni. Tam reikia gyventi pamaldžiu gyvenimu, gyventi su Dievu. Bet kaip mažai mes apie tai teišmanome, kaip mažai kas mums apie tai tepamokė!

Ir neturėjom savo kalba parašytos trumputės knygutės, kuri nurodytų pagrindinius uolaus dvasinio gyvenimo dalykus. Gaila! Dėl to įvyko daug klaidų, daug ko gero nepadarėm, ką padaryti galėjom. Visur skubėjom, o ten, kur labiausiai reikėjo, nesuspėjom. Labai apsigavom, daug nukentėjom. Todėl bent dabar duodu šiek tiek žinių. Imk ir perskaityk atidžiai. Paaiškink kitiems. Kas moka rašyti, teparašo geriau ir greičiau. Aš parašiau, ką jaučiau, kad kitų širdys ilgisi, ką savoji širdis liepia.

Dievo malonė tegaivina mus.

2. KRISTUS KALBA

Kristus kalbėjo apie lauko lelijas. Minios klausėsi. Kaip jos gražios! – tos lauko lelijos. Net Saliamonas visoje savo garbėje nebuvo gražiau pasipuošęs už jas.

Tai ko Jūs taip rūpinatės, žmonės menko tikėjimo? Jei Dievas lauko žolę gražiausiai aprėdo, kaip gi jus apleis? Ieškokite Dievo karalystės ir jos teisybės, o visą kitą bus Jums pridėta.

Prisimeni tą Išganytojo pasakojimą? Jėzus žadino aukščiau į dvasinį prisikėlimą kitus, dabar šaukia mus. Jis nori mus vesti į laimę ir gerovę. Kelią žino Jis. Įsiklausykim... Šaukia... Lelijos brangios, reikia joms žinių.

Yra sielų, kurios labai panašios į lauko lelijas. Jos Dievo rankos pabertos pasaulyje, tarp visų audrų ir pavojų. O žydi taip gražiai.

Yra sielų – lelijų, kurios panašios į darželio gėles: prižiūrimos, aptvertos, lyg lepinamos. Kitaip sakant, yra tokių, kurios turi malonę šeimos aplinką, meilę, paguodą ir globą. Bet pasaulyje niekas nepastovus ir jos gali tapti vienišomis lauko lelijomis. Ir kaip gražios tos lauko lelijos. Kokia meile ir pasiaukojimu spindi jos!

Kaip jos brangios ir naudingos Dievo karalystei! Bet gerai būtų, kad jos būtų dar gražesnės ir naudingesnės. Jei daugiau ir kvapesnių tokių lelijų būtų, gal ir dabar neįvyktų tokių griūvimų, kokių yra ir dar gali būti, kaip dešimt teisiųjų būtų išgelbėję Sodomą ir Gomorą nuo jų likimo.

Lauko lelijos labai kuklios, neišlepintos. Jos daug nereikalauja. Geriau linę duoti kitiems, aukotis už juos. Tačiau ir joms reikia šio to, šiokių tokių dvasinio gyvenimo plūtelių - šiokių tokių žinių, šiek tiek paguodos padrąsinimo. Koks džiaugsmas tokių trupinelių vargdienėliams patiekti. Tokios sielos ir už mažiausią trupinėlį daugiau dėkingos, negu verta. Kaip ir visi vargšai, kurios mylėjo ir ypatinga meile myli Kristus. Taigi, šnektelėkim po žodelį.

3. VISIŠKAI Į JĖZAUS RANKAS

“Gražios yra lauko lelijos”, - taip kalbėjo Kristus. O kodėl gražios? Todėl, kad Dievas jas tokias padarė, taip aprengė, nei jos pačios apsirengė.

Ir Tu, kilnioji siela gali būti labai graži Dievo akyse, labai galinga Jo Karalystei plėsti, jei visiškai savęs išsižadėsi, jei visiškai atsiduosi į Jėzaus rankas, - kaip šventoji Teresyte. Jei tapsi “Jėzaus sviedinėliu, ” anot jos, tada Jėzus vadovaus tau ir klausys tavęs. Papuoš tavo sielą malonėmis ir uždegs meile. Tik tu neatsisakyk, ir Jėzus neatsisakys. Vėliau šv. Teresyte kalbėjo: “Aš nieko nedarau, Jėzus daro viską”.

Kantrioje ir mylinčioje sieloje Jėzus daro savo malonės stebuklus. Vadovauja, šviečia ir kelia ją.

4. DEIMANTŲ DEIMANTAS

Bet pradėkim nuo pagrindų, iš pradžios nuo ABC. Pažiūrėkim ko labiau už viską reikia. Štai ateina į pasaulį kūdikis. Vargšas visais atžvilgiais. Verkia. Ypač varginga jo siela – ji gimtosios nuodėmės sutepta. Jei tuojau mirtų – dangaus nėra...

Bet krikštas! Didžiausia laimė!

Jau išnyko gimoji nuodėmė. Ant kūdikio nužengė pašvenčiančioji malonė. Pašventino jį – jis šventas. Dievo vaikas – dangus jam. Gavo tokią garbę, kokios jokie karaliai negali duoti. Bet gavo ir pareigą saugoti Dievo malonę. Tai primena baltas drabužėlis, duodamas krikšto metu. Kai kurie šventieji nė vienos sunkio nuodėmės nepadarė per visą savo gyvenimą. Kaip jie laimingi!

Jei visi stengtumės būti šventi, jei visi uoliai siektume dangaus, jei visi mylėtume Dievą ir kits kitą, bežiūrint žemė virstų pusė rojaus.

Ašaros nudžiūtų ir bažnyčia neturėtų tų dejavimų, kuriuos turi. Kristus tai pažadėjo! “Ieškokite dangaus karalystės ir jos teisybės, o visą kitą bus jums pridėta”, - tai Kristaus

žodžiai. Mes visi privalome būti Dievo malonėje, niekad nelikti sunkioje nuodėmėje. Tai vyriausioji mūsų garbė ir aukščiausioji mūsų pareiga!

Kiekvienas, kas yra pašvenčiančioje malonėje yra šventas! Kuo kas šventesnis, tuo labiau Dievo mylimas, tuo galingiau kurią gražią ateitį. Pirmieji krikščionys vadinasi šventaisiais, tokie ir buvo. Buvo visad su Dievu – tai viso jo gražiausio laimėjimo pagrindas. Ir Dievas buvo su jais – jiems vadovavo ir padėjo. Mes privalom visad su Dievu būti, nuolat gyventi pašvečiančioje malonėje.

Nuo tos pareigos niekas ir niekada atleisti negali. Nei savęs, nei kitų.

Pašvečiančioji malonė yra brangesnė už viską, kas tik kur yra žemėje. Nieko tiek nereikia, kiek reikia jos! Ji yra deimantų deimantas! – brangesnė už visus deimantus.

Ji duoda dangų. Ji daro visuomenė laimingą žemėje. Dievui ir artimo meilėje skirta laimė ir džiaugsmas!

5. NELAIMINGIAUSIAS ŽMOGUS

Nelaimingiausias žmogus yra tas, kuris įkris į sunkią nuodėmę ir tuo neteko pašvenčiančiosios malonės. Taip mirtis – per amžius atneštas, nėra jam vietos pas šventuosius. Taip gyvena – Dievo rūstybę didina ir nuolat bausmės šaukiasi. Atskiras žmogus ar tauta – vistiek. O jei daugiau – tai dar blogiau. Pateisinimo nuodėmės niekad nėra ir negali būti! Sukilimas prieš Dievą – nepateisinamas!

Visos nelaimės į žemę atėjo / ir dar gali ateiti/ už Dievo malonės netekimą. Visoks išsigelbėjimas – tai gyvenant Dievo malonėje arba – grįžtant į ją.

Sunkiai nusidėjus, atgailą reikia daryti tuojau. Laukti nė kiek nevalia! Neklausykim to, ką sako ir nežiūrėkim, kas ką daro. Mūsų žvilgsnis privalo būti atkreiptas į Dievą. Privalo visad būti taika su Dievu. Eikime savo keliu. Sekime drąsuolius, kurie taip darė.

6. LAIMINGIAUSI VAIKUČIAI

Laimingas buvo šv. Liudvikas karalius, kad jo motinėle jam iš mažens kartojo: “Vaikeli, aš norėčiau geriau tave matyti ant grabo lentos, negu padarant sunkią nuodėmę”. Ką pasidaryti bjauriam Dievo akyse, geriau negyventi. Geriau pirma numirti. “Geriau mirti, negu nusidėti”- taip sprendė daugelis šventųjų - drąsuolių.

Laimingas buvo ir šv. Jonas Bosko, kai jo motina jam sakė: “Vaikeli, jei tu būsi toks kunigas kaip kiti kunigai, pasidarysi turtingas ir su turtingais susidėsi, o pamirši vargšu buvusį Jėzų ir vargšus, - aš pas tave nė kojos nekelsiu!”.

Jis tapo kunigu, bet ponu niekuomet. Per jo rankas didžiausi turtai – aukos ėjo, bet viskas vargšams. Nors jį daugelis kunigų ir žmonių už tai niekino, bet Jėau ir jo mamytė buvo su juo. Jam tai negana. Ir mums turėtų būti gana.

Mes esame skirti ne žmonėms pataikauti, Jėzui ir vargstantiems tarnauti. Turim drąsiai eiti savo keliu Jėzaus vedami! – gelbėtis ir gelbėti! Visada aiškiai žinokim ir šitai sau kartokim: laimingiausi vaikučiai yra tie, kuriuos motinėls šitaip moko. Išmoko Dievą mylėti, Dievo malonę, ištikimybę Dievui labiau branginti už viską. Net labiau už gyvybę.

Norėkim ir Dievą prašykim, visomis jėgomis siekim, kad visos lietuvis motinos šitaip vaikus mokytu. Ir patys išmoksime gyventi šitaip. Tik šitaip! Tuomet mums kelio į dangų ir žemės laimę nepastotų niekas. Nes Dievas būtų su mumis! Dievo, Jo malonės mums labiau reikia už viską!

Kitas pamokymas – pražūtis ir niekaip, o ši toks mokymas ir gyvenimas – visos garbingos ateities ir laimės garantija.

7. PIRMOJI ŠALYGA – MALDA

Jūs gal pasakysite, kad tai, kas rašoma, paskaityti yra gražu, bet – kaip padaryti, kad taip būtų, kaip turi būti? Bet ne taip jau sunku. Tiesa, Kristus pasakė: ” Be manęs jūs nieko negalite”. Bet jis pasakė ir kitus žodžius: “Prašykite ir gausite”. Meskimės – gausim. Tai pirmoji ir svarbiausia pasisekimo priemonė.

Kas nuoširdžiai meldžiasi, gauna visas malones, kurios būtinai reikalingos. Nuolankių ir klausančių – Dievas išklauso. Šv.Alfonsas Liguori, vyskupas ir bažnyčios daktaras su visu nuoširdumu mus moko vertinti maldą. Štai truputis jo aiškių ir kietų tvirtinimų. “– Kas meldžiasi – neprazūs. Kas nesimeldžia – danguje nebus”. Kodėl šitaip?! Šventasis siūlo paklausti dangaus ir šventuosius ir pragaro prakeiktuosius. Jie jau išbandė ir žino kur kas geriau už žemės gyventojaus.

It šventasis sako, kad pragaro prakeiktieji mums pasakytų: - Mes patekom į pragarą už tai, kad nesimeldėm. Mes prašėm iš Dievo malonių – ir negavom. Dievas davė mums laisvę. Jie nebruko ir negrūdo mums savo malonių, kurių mes nenorėjom. Patys save į pragarą įgrūdom. O šventieji, anot Šv.Alfonso Liguori, mums pasakytų: - Mes patekom į dangų už tai, kad meldėmės. Mes prašėm ir Dievas mums davė viską, kad būtume danguje. Taigi malda yra pirmoji sąlyga dangui ir dangaus prielankumui žemėje laimėti. Gerai ir dažnai mąstykime apie tai. Ir taip darykim, kaip reikia daryti. Melskimės pastoviai ir patvariai. Tiek, kiek reikia ir kiek galim, kaip Dievas nori, ne kaip mes. Niekada nepraleiskime maldos! Malda

nesuskaitomus stebuklus išprašė. Tik malda! Kas nesimeldžia, tas ieško pragaro. Kas nesimeldžia, kas neranda valandėlės maldai, turi žinoti, kad daugelis tokių jau rado laiko amžinybėje pragaro kančioms. Kas nesimeldžia, prisideda prie to, kad žemė nuodėmėse mirktų ir pragaro šešėliu virstų – nelaimių ir neapykantos vieta.

Kas meldžia, tas ieško dangaus. Tas galingai trupina visas pragaro galybes. Trupina nuodėmės uždėtus nelaimių pančius. Kuria gražią ateitį. Kas ieško dangaus ir randa dangų. Melskitės visada. Melskitės nuolankiai, pastoviai, romiai ir tvirtai. Malda išgelbės mus!

8. KOKIU DAŽNUMU IŠPAŽINTIES?

Kokiu dažnumu išpažinties? Kam dar klausti? Dievo taisyklė tėra gi viena ir niekieno ji negali būti keičiama: reikia, kad sieloje visad būtų švaru, niekad nebūtų sunkių nuodėmių. Reikia, kad būtume vis toliau nuo kiekvienos nuodėmės. Juo Dievą ir artimą mylėsime labiau, tuo geriau. Šv. Jonas Bosko savo globojantiems vaikučiams dažnai kartojo: “Vaikeliai, neužmikite sunkioje nuodėmėje. Geriau naktį ateikite išpažinties, aš jus išklausysiu. Tik sunkioje nuodėmėje nebūkite niekuomet”. Tai buvo pagrindinė to šventojo auklėtojo taisyklė. Toji taisyklė visiškai tinka ir mums. Ji privaloma mums ir kiekvienam žmogui! Visiems! Visada! Jei norim, kad Dievas mūsų klausytų, pirmiausia mes turim visuomet jo klausyti ir visad būti glaudžiausioje vienybėje su Juo!

Jei dvasios vadas neliepia kitaip, išpažinties reiktų eiti kas dvi savaites, kad būtų galima gauti visus Bažnyčios teikiamus atlaidus, kuriuos žinome ir net nežinome.

O jei nėra nuodėmių, nėra ką sakyti? Kaip gerai! Reiktų kad jų neatsirastų! Kaip laimingi būtume! Prausimės ne tik tada, kai atsiranda nešvarumų, bet ir kad jų neatsirastų. Tuo tikkslu ir išpažinties vie tiek verta eiti paskirta dažnumo laiku. Atgailos sakramento malonė valys mus ir stiprina mus visoms kovoms. Jei nėra nuodėmių, kas sakyti nuo paskutinės išpažinties. Tada reikia pasakyti prie klausyklos kokią nors nuodėmę iš seniau, kad kunigas turėtų už ką duoti išrišimą.

Kas daro sunkią nuodėmę ir joje lieka – tas Dievo visiškai neklauso, Jį žeidžia ir Jo nemyli. Kas Dievo malonėje lieka arba tuoj iš nuodėmių kyla – tas Dievo klauso, Dievą myli. Klausykime, - kad būtume išklausyti! Mylėkim, kad būtume mylimi. Juokimės su Dievu, kad mums sektųsi. Saugokimės kiekvienos nuodėmės! Mylėkime Dievą visa širdimi!

9. SUSITAIKYMAS SU DIEVU BE IŠPAŽINTIES

O jei įsibrovė sielon nuodėmė, bet išpažinties tuojau atlikti negalime, ką daryti? – Su Dievu vis tiek galima ir vis tiek reikia susitaikyti **tuojau**. Reikia žadinti nuoširdų tobulą gailestį, prižadant išpažintį atlikti, kai tik galėsi. Dievas atleis!

Galėtum net ramiai mirti be sakramentų. Ko bijoti? Pats Dievas už tokį gailestį suteikia atgailos sakramento malonę – atleidimą. Taip moko Dievo Bažnyčia. Žinok ir mokėk reikalą paaiškinti, paraginti ir paraminti. Reikia tik nuoširdaus gailesčio su tikru noru atlikti išpažintį. Jei bus galima, išpažintį reikia atlikti ilgai neatidėliojant. Dievas jokių negalimų dalykų niekad nereikalauja. Viskas yra tvarkoje. Dievo teisme – pasmerkimo nebus. Taigi, jei per nelaimę į sunkią nuodėmę įkritom, - vaduokimės iš jos tuojau!

Įkristi į vandenį baisu – tai nuolatinis, tai dar didesnis Dievo į žeidimas, negu pats įkritimas. Nuostolių nuostoliai nuodėmėje. Nuopelnų jokių sunkiai nusidėjusiam, Dievo priešui, nėra. Nuolatinis bausmės šaukimas.

Kaip gi kas turės nuopelnų dangui, kad neturi teisės į dangų? Skurdžius! Vaduokimės iš nuodėmių tuojau! Tai galima – ir tai padarykim!

Tai tikrasis ir didysis išsivadavimas iš kiekvienos negerovės, tai tikrasis kelias į kiekvieno gerovę. Asmeniui ir tautai! Tai visų pati didžioji pergalė! Gelbėkite savo bažnyčią ir savo tautą! Siekim šventumo!

Šventieji - patys didieji gelbėtojai.

10. NUODĖMĖS SAKYK TRUMPAI

Dovydas, Marija Magdalena ir gerasis Latras, didieji ir pavyzdingiausi atgailautojai nuodėmes išpažino trumpai – kalbėjo daugiau jų atodūsiai ir ašaros. Ir tavo lūpos tęsis trumpa ir rimta. Žinok, ką smerki: tokios ir tokios nuodėmės padarytos, tą tiek, o tą tiek kartų arba tokiu dažnumu: tiek kartų pr savaitę, per mėnesį. Ir gana.

Sunkių nuodėmių skaičius yra būtinas, o lengvųjų tik patarimas, ne būtinas. Žinok, ko nori – pasiekti tai ir tai. Jei nežinai ko, pasiklausk. Sakyk trumpai. Tuomet savo trumpumu padėsi sau, padėsi kunigui, netrukdyk kitiems ir tau Dievas padės. Pagalvok, nusizemink ir pasimelsk gražiai. Nutilęs susimąstyk.

Apsaugok, Viešpatie, nuo nereikalingų ir ilgų išpažinčių. Vaikai nemoka ilgai kalbėti. Tai gražu. Gi vaikelį Kristus statė pavyzdžiu apaštalams, ką jie turi sekti, jei nori įeiti į dangų. Iš kur gi tas plepumas prie klausyklos. Baisu!

Kartą geri žmonės vos ne vos prikvietė vieną kietą ir senai nebuvusį išpažinties nusidėjėlių prie klaukyklos. Jis ilgai ir kantriai laukė eilėje. Bet prieš jį ilgai ir labai ilgai užsibuvo prie langelio viena plepi žmogysta. Ilgai, ir turbūt be tikro reikalo. Susiskambino. Ėmė rinktis žmonės. Apsižvalgė tasai, kuris buvo užpakaly plepios žmogystės. Ateis jo draugai, pamatys – ir ką pagalvos?! Kai dūmė – tai tiek jį kas bematė! Turbūt ana plepioji žmogystė negalės daug pasigirti Dievo teisme, dėl savo susisapnuoto pamaldumo. Taip netūrėtų būti.

11. VIŠO GYVENIMO IŠPAŽINTIS

Kaip su viso gyvenimo išpažintimi? Ji būtinai reikalinga tam, kieno visos išpažintys buvo negerai atliktos. Retkarčiais pasitaiko ir tokia nelaimė. Tada kito atitaisymo būdo nėra. Kas per dalį savo gyvenimo negerai atliko išpažintį, tam reikia gerai atlikti išpažintį iš tos dalies.

Viso gyvenimo išpažintis labai naudingiems, kieno išpažintys buvo geros, bet kas nori dabar pradėti kur kilnesnį gyvenimą, negu yra buvęs: kas pasirenka naują pašaukimą, ar šiaip žymiai keičia viską į gerąją pusę. Tokiai išpažinčiai reikia pasirinkti laiką, kai nuodėmklausis yra laisvesnis ir sutinka išklaudyti.

Eiti išpažinties iš viso gyvenimo tik taip sau, be žymios gyvenimo atmainos ar tikros išpažinties vien iš šnekumo kartoti – nėra jokios naudos ir neleidžiama. Tai nėra tik dėl gyvenimo sukilninimo – statoma siena tarp menkesnės praeities ir gražesnės aities. Tuomet gerai!

12. PRIE DIEVO ŠTALO

Kokiu dažnumu eiti prie Dievo stalo? Jokiu būdu ne tokiu kaip mes norim, o kaip Jėzus nori. Jis sako: “Aš vynmedis, jūs – šakelės. Pasilikite manyje – jūs duosite daug vaisiaus. Nepasiliksite – sudžiūsite, suvysite...Tik į ugnį tikssite!” Ar nori to? Ar norim gynchitis? Ar nelaimių dar negana? Gana jau!

Mūsų tikslas gelbėti ir gelbėti, klausyti ir susilaukti išklaudyto! Ji taip, tuomet turim girdėti Kristaus žodžius: “Eikite pas mane visi, kurie vargstate ir sunkiai esate, o aš jus atgaivinsiu”. Tai turi įeiti į mūsų širdį.

“Šitai Dievo avinėlis, kuris naikina pasaulio nuodėmes”, - skelbė Šv.Jonas Krikštytojas. Skelbia ir dabar kunigas, kai atsigręžia į žmones prieš pat Komunijos dalinimą – bėgte bėkim pas Jėzų.

Eikime ir junkimės su Jėzumi prie Dievo stalo kasdien, jei tik galima. Jei negalim, tai eikim tokiu dažnumu, kokiu galim, kada tik būname bažnyčioje.

Dažnas ėjimas prie Dievo Stalo krikščionybę pirmaisiais amžiais iš po žemių iškėlė. Retas ėjimas ją ne kartą apgriovė ir skaudžiai griauna.

Ko mes norim? Argi norim griūvimo? Neduok Dieve! Todėl eikime, melskimės, aukokimės ir kvieskime visus. Kvieskime iš visos širdies.

Bet gal kalbėti apie nevertumą ir susilaikyti? Tik velnias norėjo būti vertas lygintis su Dievu. Užtat jis, velnias ir nugarmėjo į pragarą. Ir jis kalbėjo, kalbina paseki jį...truputį... o paskui ir visai! Spjauk į jį. Mes ne apie puikybę, ne apie savo vertumą kalbėkim, o galvokim apie savo skurdą, apie reikalą iš jo vaduotis, apie meilų Jėzaus kvietimą ir nusižeminę suklypkime prie Dievo stalo – vis nuoširdžiau, kad meile išpiktume savo šaltumo padarytas klaidas ir skaudžiai įžeidžiančias Jėzų tingaus ir išdidaus nevertumo pasekas. Kas kalba apie savo nevertumą ar kitaip atsilabinėja, tas savo tinginį ir nuodėmę labiau myli, ne Jėzų. Tai labai baisu! Mes skubėkim prie Dievo stalo ir kvieskim visus, jei visi norim būti išgelbėti.

13. KODĖL?

Bet kodėl pasaulyje tiek ašarų, dejavimų ir skausmo? Gi todėl, kad daug nuodėmių, daug atsisakymo daryti tai, ką Jėzus mums gero norėdamas, liepia. O kodėl tiek daug nuodėmių? Nemąsto žmonės. Negalvoja, ką daro. Jei gerai pamąstytų, gal gi taip nedarytų!

Tėvai moko vaiką pagalvoti, ką jis daro ir laimingi, jei tai pavyksta. Vargas, kai vaikas negalvoja ir daro nei šį, nei tą. “Sunaikinta yra žemė, nes nėra kas mąstytų savo širdyje – taip skundėsi Dievas Senajame testamente”.

Ar nėra taip daug kartų buvę? Ir kaip daug! Ar dabar nėra panašiai? Ir kas da bus? Gali būti... Verta pagalvoti...Verta išmokti gyventi savomis mintimis... Dievo mintis... Mieguisti niekad nelaimi. Tik budrūs, tik ryžtingų minčių žmonės laimi. Būkime u Dievu!

14. Į NUOŠALUMĄ

Kam Dievas didį kryželį, didžią garbę, didžius uždavinius skyrė, tas sielas Jis pirmas išvedė iš žmonių į nuošalumą, kad jos mąstytų, kalbėtų su Dievu. Ir Dievas kalbėjo į jas. Mozė 40 metų ganė badą tyruose. Meldėsi ir mąstė. Paskui išgirdo:”Eik ir išvesk mano tautą iš Egipto vergijos”. Išvedė. Šv.Joana Arkietė buvo piemenaitė, ganė avytes. Meldėsi ir mąstė, ir išgirdo iš Dievo balsą:”Eik išvaduok Prancūziją iš anglų vergijos”.

Šv. Jonas Krikštytojas gyvena tyruose: tyloje, atgailoje, mąstyme. Ir nuostabu – čia jis išmoko didžios iškalbos, kuri drebino kiečiausias širdis atgailą daryti ir gręžti pas Dievą. Dievas kalbėjo per jį! Nutilkim ir susimlstykim! Per daug, labai dažnai per daug mes

kalbamės su žmonėmis. Jie visai mūsų negirdi ir neklauso. O jei pagiria, tai lūpomis, ne širdimi. Bt jei mes išmoktume daugiau mąstyti, kalbėti su Dievu – kur kas labiau ir žmonės mūsų paklausytų. Šventųjų labiau klausė, Dievas veikė juose. Leiskim ir mes Dievui veikti per mus! Tuomet dangaus jėga ateitų galbėti mūsų!

Prisiminkime pavyzdį. Brolis Šv. Konradas, kuklus vienuolyno durininkas buvo labai tylus, nuolat paskendęs Dieve. Labai mažai tekalbėjo su žmonėmis. Bet jis jau ką sakė, tai pasakė: jis matė giliausias žmonių širdžių paslaptis, nes vienam pasakė gyvenimo ateitį.

Panašiai ir šv. Jonas Vianney. Štai vienas jaunuolis svajoja apie pasaulio garbę, o šventasis, pamatė jį tarė: ”Ruoškis mano mielas, į tropistų griežčiausią vienuolyną?” taip ir įvyko.

O kitam, kuris uoliai galvojo apie vienuolyną, jis paliepė greičiau sukurti padorią šeimą. Ir taip buvo. Dievo vyras skaitė sąžinės paslaptis... Šventasis mąstė, kalbėjo su Dievu, o Dievas per jį! To ir mums reikia. Užmirškime save. Žiūrėkime, kad Dievas veiktų per mus ir kalbėtų per mus. Nors mes to gal ir nejausime. Nesakykim Dievui atsikalbinėjimo pasakų. Jų jau gana prisakyta.

Dievas šaukia mus! Tad eikim tuo keliu: gelbėkim savo sielą, gelbėkim kitus!

Ne kartą, o dažniau, dažnai eikim į tikrą nuošalumą, atsiskirkim nuo visko ir kalbėkimės su Dievu. Dievo šviesoje pažinkim, ko vertos mūsų maldos, rūpesčiai, džiaugsmi, mūsų planai, siekimai ir vargai. Ko Dievas nori iš mūsų... Dievas geriau žino... Tik jis gali tinkamai mus ir mūsų pastangas palaiminti.

Be Jo – nieko, su Juo – viską!

15. MĄSTYMAS

Mąstyti reikia pratintis. Visuose vienuolynuose iš ryto atliekamas mąstymas, mąstė ir visi tikrai pamaldūs žmonės. Kiek laiko mąstymui skiriama? Kai kas mąsto valandą, kai kas pusę, kai kas 15 minučių. Tu skirk mąstymui kasdien iš ryto, jei tau nėra kitaip nurodyta, bent vieną kitą minutę. Bet būtinai kasdien!

Pradžioje paprašyk, kad Dievas apšviestų tave, pastiprintų, kad mokėtum kalbėti su Juo. Paskui, jei nemoki kitaip, bent pamąstyk lėtai šitaip: “ Dieva, Tu mane matai dabar. Mąstysi per vis dieną kaip aš elgsiuosi. Paprašyk palaimos, jėgų. Paklausk, ko Dievas iš tavęs nori. Bandyk. Geriau seksis ar blogiau, nenusimink... Niekas staiga į dangų neišoka. Reikia eiti palengva. Dievas geras, laimina. Tik stenkis.

Gali mąstyti apie kurią tikėjimo tiesą, dangų, pragarą, Dievo gerumą, kokį nors šventojo pavyzdį, ar ką kitą. Bus labai gražu. Pabaikim visada pasiryžimu – ką darysi? Tik ištvėrėms

ir nenusiminimo. Gali labai lėtai kalbėti “Tėve mūsų” ar “Sveika Marija” ir sustojant pamąstyti. Gali lėtai skaitydamas sustoti ir pagalvoti. Tai bus skaitomasis mąstymas. Ir tai labai gražu. Ne visi žmonės lygūs, ne visiems viskas seksi. Mąstymo tikslą supratai – kalbėk su Dievu, mąstyk apie Jį, klausyk Jo ir visišškai išnyk Jame, kad Jis save via galybe vis labiau veiktų per mus. Atgaivintų mus ir prikeltų kitus. Taip, prikeltų... Jis gali ir labai nori, jei tik mūsų noras bus tvirtas.

16. SUSITELK

O kai ateis vakaras - vėl susitelk. Mes tik išsiblašcome – įvairūs menkniekiai tiek sudrumsčia mus ir atima ramybę. Vėl susitelkim ir grįžkime į vyriausiąjį tikslą, kuriam gyvenime – į Dievą. Jei žmogus nuolat pasiduoda išsiblaškimams, meiškok susitelkimo – išsiblaškimai valdo jį: daug vargo, daug rūpečio, daug aimanų – o nauda kokia? Tikrai pasigailėjimo vertas žmogus. Daug kenčia ir kam?

Jeį pratinimės susitelkti, susikaupti – susikaupimas, dvasios ramybė, tikslingumas ir pasisekimas vis labiau įsigyvens mumyse.

17. DVASINIS SKAITYMAS

Kiekvieną vakarą, jei tik nebus nenugalimų kliūčių, paskaityk kokį skyrelį iš kurios nors dvasinio turinio knygos. Skaityk ne dėl to, kad jam ką nors naują sužinotum, o dėl to, kad išmoktum labiau kvėpuoti kilniomis mintimis, dangaus oru, spindėti kilniais darbais.

Skaityk lėtai, kad knygoje reiškiamos mintys vis labiau perimtų tave. Toks skaitymas vadinasi dvasiniu skaitymu. Naudokis jo pagalba, jei tik galėsi kasdien.

18. SAŽINĖS SAŠKAITA

Kiekvieną vakarą atlik sąžinės sąskaitą. Kristus pasakė: “Jeį patys save teistumėt nebūtumėt teisiami”. Kaip būtų gerai, kad mes patys save teistume, pasmerktume I išnaikintumesavo klaidas, užtat Dievo teisme pasmerkimo negirdėtume, o tik išauskštiniimą.

Pažvelk vakare, kiek ištesėjai ryto pasiryžimus, kiek kur pavyko, kiek kas nepavyko, kodėl nepavyko, ką toliau darysi. Peržvelk žodžius, darbus ir mintis. Už pasisekimus padėkok Dievui, - nesididžiuok padėjo. Už nepasisekimus Dievą atsiprašyk, paprašyk palaiminimo nakčiai ir ateičiai. Žadink, atgaivink kilnius troškimus.

Pasimelsk, Dievui atsiduok. Jam pavesk kiekvieną širdies plakimą, kiekvieną atodūsi ir užmik ramiai. Tavo Angelas Sargas saugos tave ir garbina už tave Jėzų ir Mariją, kuriuos tu myli.

19. VISAD SU DIEVU

Ne tik rytą ir vakarą reikia skirti Dievui, bet reikia pratintis, kad mes kiekvienu metu mokėtume būti vis labiau su Dievu: dieną ir naktį. Šv. Gema Galgani turėjo Kristaus žaizdas. Ji visą gyvenimą jautėsi visad Dievo akivaizdoje. Tik vieną kartą mokykloje, bespręsdama sunkų uždavinį, buvo Dievo akivaizdą truputį pamiršusi. Bet ir tai neilgai.

Kaip gražu: Stenkimės ir mes ją sekti, visad atsiminkim: Dievas myli ir mus mato. Kokia laimė mums!

Dievas daug iš mūsų nori. Daug nori per mus atlikti. Nori būti mūsų stiprybė kančiose, kad mes, gyvai tikėdami ir mylėdami, pergalingai trumpintume galybę, kaip Kristus kryžius trumpino Golgotos kalne.

Kančios galybė didesnė už darbo. Kryžiumi esame atpirkti. Bet kryžiaus paslaptį suprasim ir jos jėgą galėsime tinkamai panaudoti tik tada, kai visiškai paskėsime Dievą. Šventieji džiaugėsi kentėdami – turėjo galingiausią įrankį laimėti. Visiškas išnykimas sau, išmokimas ramiai džiaugtis ir kentėti su Dievu – yra pats galingiausias ginklas kelyje į pergalę.

Joks pasisekimas te nepakelia mūsų į puikybę ir joks nepasisekimas te ne palaužia mūsų.

Dievas su mumis! Pergalė švyti mums!

Visi šventieji nuolat garbina Dievą. Jie gražiai įvykdė Šv. Pauliaus nurodymą: „Ar valgotė, ar geriate, ar ką kitą darote, Dievo garbei darykite“. Jei mes panašiai darytume, kiek džiaugsmo ir ramybės galėtumėme įžengti į mūsų širdį. Baimė galėtų būti visai toli nuo mūsų.

Kartą, kai Šv. Karolis Baromejus žaidė su savais, staiga vienas paklausė: „O ką mes darytume, jei sužinotume, kad netrukus reikės mirti?“ Vienas sakė, kad tuojau bėgtų išpažinties iš viso gyvenimo atlikti, kitas sakė, kad skubėtų melstis, kiti vėl panašiai. Tik šventasis buvo ramus. Jis tarė: „Aš ir toliaužaisčiau“. Kodėl? Jis nepaaiškino.

Yra laikas melstis – Dievas nori iš mūsų maldos. Yra laikas žaisti – Dievui geriausiai patinka žaidimas, jei jis Dievui paaukotas. Viskas Dievui!

Kaip tada ramu, kaip malonu!

Kaip galingos tokios sielos savo maldomis ir savo meile pas Dievą!

Jų niekas nenugalės! Sekim jas.

20. MAŽOJI PASLAPTIS

Bet kaip tai padaryti? Yra mažutė paslaptis – mažoji paslaptis – ji taip vainama.

Grandinė susidaro iš daugelio narelių ir kartu yra viena grandinė. Mes karts nuo karto prisiminkime Dievą ir išsaugos nuolatinė grandinė.

Čia labai padeda mažoji paslaptis – trumpučiai pasirinkti žodžiai, kai jie kartojami. Šv. Bernardas, kai atėjo į vienuolyną, viršuj savo kambarėlio durų užrašė: ”Bernardai, ko čia atėjai?” Dažnai į tai žiūrėjo, dažnai kartojė, dažnai prisiminė, kad ne vienuolio drabužiai, o šventa jo tiklas – šventuoju tapo.

Šv. Stanislovas Kostka kartojė sau: “ Kilnesniems darbams esu gimęs!” Dažnai jam siūlė turtus, žemišką garbę, kliūtis statė. Be kas jį palauš? – kilniems dalykams jis gimęs. Gali sau panašius žodelius pasirinkti kartojimui. Kiekvienas žmogus, kiekvienas sau tinkamas, kurie daugiau padeda. Pavyzdžiui: “Jėzau, vesk mane”, “Jėzau, Tu matai mane”, “Mano Motina, mano pasitikėjime”, “Šv. Jėzaus širdie, aš tikiu, kad Tu mane myli (labai tinka liūdesio valandą)”.

Pasirinkite laisvai savo mažajai paslapčiai tinkamus žodelius. Galima kai kada ir juos pakeisti tuo, kas labiau gaivina. Tikslas – išmokti gyventi su Dievu.

Suprata, kova ir pasiryžimas laimina.

21. REKOLEKCIJOS

Rekolekcijos – daugiau negu ryto ir vakaro pratybos gaivina sielą. Labai naudingos yra mėnesinės rekolekcijos pasiskiriant tam reikalui bent vieną dieną, laisvesnę bent kiek nuo darbų. Tokias rekolekcijas tu gali sau lengvai susiruošti be niekeno pabalbos.

Pasilik savo namuose. Atlik reikalingiausius darbus. Tik su žmonėmis kalbėk mažiau, juk tą dieną turi kalbėti daugiau su Dievu. Jei no ri, kad Dievas kalbėtų į tave ir į širdį lietu savo malonių gausybę, vis labiau tave savo tarnybai paiimtų.

Žmonių be reikalo nekalbink. Jei kas ko klaus, į viską tinkamu būdu ir maliniai atsakyk. Tik žodžiai tebūnie kaip ant svarstyklių pasverti – nieko nereikia nereikalingo kalbėti. Tegul nemato žmonės tavo širdies, tavo rekolekcijų. Bet Dievas matys ir įvertins.

Rekolekcijų dieną pasirink kokius 3 mąstymus. Įdėk dvasinį skaitymą, kai kurias maldas. Numatyk kurio laiku tai darysi, kokie bus protarpiai, poilsis, kada sąžinės sąskaita. Tokios rekolekcijos labai gaivina išvargusią dvasią ir Dievas įlieja naujų jėgų. Mūsų menkumas, pavojų ir uždavinių didumas – verčia dažniau su atsidėjimu gaivintis.

Kartą per metus ar du susiruošk ir ilgesnes rekolekcijas, kokių 3 dienų. Ilgesnių įtaka dar didesnė. Jei norėsi, juk rasu būdų ir mokėsi tai padaryti.

Esti taip pat visos savaitės ir net 40 dienų rekolekcijos. Kai kas ir tokias atlieka. Ir ne veltui. Piktžolės savaime iš širdies nenyksta – ravėkim jas visomis priemonėmis. Dorybės savaime nedygsta – daiginkime jas.

Tik viską, rekolekcijose ir bet kada, darykim ramiai ir ištvemingai. Ramiai. Ne smarkūs trūkčiojimai, o ramumas ir kantrybė yra laiminanti jėga. Dievas padeda ir atlygina daugiau, negu darbas yra vertas.

22. ATSIMAINĘ ATMAINO

O gal dar kai ką? – norėtum prašyti. Gerai. Kalbėkime ne kartą mažiau, nei kalbėjome. O darykime, jei tik galima daugiau. Junkimės vis daugiau su Dievu. Visad su Dievu. Permainykim savo širdį – tada permainyk kitas. Šventieji daugelį patraukė į šventumą, daugelį išgelbėjo. Ne teisti, nei peikti, o gelbėti reikia. Kristus sako: ”Aš atėjau ne teisti, o gelbėti”. O kas gi mus pastatė artimo teisėjais? Gana to, turime būti gelbėtojais.

Atsimainę šventieji, atsimainę geri žmonės – atmainė kitus. Juos turim sekti. Kalbėti yra per maža. Būtinai turim nugalėti save. O tuomet lengvai nugalėsime, kitus palenksim Kritaus tarnybai.

23. DRĄSOS PAGUNDOSE

Bet vėl dejuojam dėl savo menkumo. Ir kam? Dejuoji dėl pagundų, kad vargina Tave. Ir ko taip dejuoti? Ne dejavimas, o drąsa laimina kovą.

Jei pagundos ateina, tokios ar kitokios, bet su jomis nesutinki, nė trupučio – nenusimink. Dievas nenori, kad jas įsileistum ir tu nenori – yra gražiausia vienybė su Dievu. Ar dėl to liūdėti ir nuogąstauti? Nuodėmės jokios nėra. Nuodėmė tėra sutikimas su pagundomis arba davimas progos joms sukilti. I jei tai netučia atėjo – geriausia nekreipti jokio dėmesio.

24. NEBJOK UŽMIRŠIMO

Bet aš pamiršau, kad savo darbus aukojau Dievui. Gal jie nebeina Dievo garbei. O vaistininkas, kai vaistus taiso ir pamiršta ligonį ar jie dėl to nebeina ligonio naudai? Juk aišku. O duonkepys, kai duoną kepa, gal pamiršta valgytoją. Ar tai jau nebestiprina valgytojo? Karts nuo karto panaujink visko aukojimą Dievui, Jo garbei. Pridėk savo

menkumo ir nuolankumo pareiškima – ir tai atitapsys su kaupu visą tave netobulą. Juk Dievas yra meilė. Tik mylėkim Jį ir pasitikėkim Juo! Džiaukimės!

25. ŠALIN LIŪDESYŠ

O gal reikia turėti labai liūdną veidą, jei gyvensim pamaldžiu gyvenimu? – Mesk tokį prasimanymą. Šv. Pranciškus Salezietis sako: ” Jei neskaityti nuodėmės, tai nėra blogesnės blogybės už liudnumą” Argi norėtum tokios blogybės už liudnumą?

Šv. Elžbieta Turingietė apie susirinkusias pamaldžias žmogystas pasakė, kad jos padarė tokį veidą, lyg norėtų Dievą išgąsdinti.

Ne baidyklėmis turime būti, o mūsų romumas, ryžtingumas ir linksmumas turi vilioti Dievą ir žmones.

26. KRISTAUS RAMYBĖ TAU

“Ramybė teesie jums. Ramybė teesie su jumis” – Šitaip Kristus sveikino apaštalus, kai atsikėlė iš numirusių. Kristaus ramybė teesie visad su tavim. Tegu bijo, tegu dreba tie, kurie nusikalsta ir apie baimę negalvoja.

Bet jei tu myli, baimė teesie toli nuo tavęs – juk Jėzus nori priglausti tave prie savo širdies.

Ramybė te viešpatauja tavyje – ne pasikarščiavimas. Jei viskas sekasi, nešokinėk per aukštai, kad nenusimuštum nosytės. Geriau nusižemink. Dėkok Dievui už jo paglbą ir džiaukis ramiai.

Jei nesiseka, jei pralaimėjai, net nenusidėjai, nenusimik. Ramiai pasmerk save, skubėk pas Jėzų: Jis su džiaugsmu prikels tave ir pamirš tavo klupimą.

Tik mylėk, pasitikėk ir atsilygink su meile.

Bailus ir karštas arkllys neikad tau tenebūna pavyzdys. Jis sudaužo ir susidaužo. Tu niekad neturi taip daryti. Romumas teesie tavo jėga ir papuošalas.

27. NAUDOKIM LAIKĄ

Daug laiko praleidom tuščiai. Turėjo geriau būti. Bet toliau naudokim viską tinkamiau. Kai teks ko laukti, kai būsi kelyje, kai turėsi laiko, kartok mintimis trumpas maldeles, savo mažąją paslaptį, prisimink Dievo gerumą, sielas...

Jei bus laiko, jei turėsi ar susidarysi nuošalumo, nebijok sukalbėti dalį rožančiaus. Gli pridėti kitą ir trečią. Gali kalbėti ir ant pirštų, jei rožančiaus neturėsi rankoj laikyti negalėsi.

Taip elgėsi Šv. Jonas Vianney, daugelis šventųjų ir kilnių žmonių. Išpirk savo buvusį šaltumą, praleistą veltui laiką, melsk susipratimo tiems, kurie nežino kad Dievas jiems yra davęs laiką. Prisimink, kaip daug žmonių malda pamiršo ir neberanda jai laiko. Nelaimė! Kaip daug gerųjų kovoja nebepakeliamą kovą, kaip kenčia sielos skaistykloje... Mes turime padėti visiems. Kaip tai kilnu ir gražu! Kaip Dievas padės mums, jei mes padėsime. Už meilę – duodama meilę iš dangaus.

Tik ramiai. Mūsų Dievas – ramybės Dievas. Daryk viską ramiai; pavargai – pailsėk, pailsėjai – vėl pradėk.

O kur pasitaiko proga gelbėti artimą ar padėti – padėk. Ramybė, meilė ir budrumas suderinant su poilsiu ir pasitikėjimu yra gražiausi dalykai! Viskas Dievui!

Naudokim visą laiką ir jo nuotrupas Dievo garbei. Ir netyčinį apsnūdimą taip pat.

Dievas mus myli. Ir visos mūsų skurdžios aukos, jei tik iš meilės daromos, Jam yra labai nemalonios. Ir darosi nauja malonių verstė mūsų sielai.

28. DVASIOS VADAS

Kai kada sieloje esti ramu. Bet tenka gu sutikti ir audrą. O kada? – nežinia. Kai kada darosi labai tamsu. Kaip tada išverti, kad tavo dvasios laisvas nesudūžtų? Juk daugelio sudūžo. Kaip tom liūdna, kaip skaudu tai matyti kuo buvo, kas pasidarė ir kas bus su tavim?

Yra lengva išeitis, tikra apsauga – turėk dvasios vadą, išves tave. Nė trupučio neabejok. Tavo ištikimybė Jėzui privalo išlikti ir išliks tol, kol užimsi vietą prie Jo dangiškojo sosto. Taip.

Turėk davsios vadą. Reikale – atverk jam savo širdį. Ir klausyk – klausyk paties Dievo. Dievas taip nori, klusnūs Jėsus taip nori.

Jei tavo dvasios vadas liepia išpažintis katoti – kartok. Jei lieps nusiraminti ir negalvoti – nusiramink. Jei lieps ką daryti – daryk. Jei lieps susilaikyti – susilaikyk.

Net jei tavo dvasios vadas apsiriktų – tu neapsiriksi jo klausydamas. Neatsakysi už tai Dievo teisme. Galėsi sakyti: "Viešpatie, liepei klausyti – aš klausau". Ir tai išteisins tave. Ten davsios vadas gali būti kartu ir nuodėmklausys, bet gali būti ir visai kitas, kurį tu pasirinkai.

O ar galima rinktis?

"Rinkis vieną, nors iš dešimties tūkstančių", - sako Šv. Pranciškus Selezetis. O kaip pasirinkai – klausyk ir be priežasties nemainyk. Kaip laimingos sielos, kurios turi tinkamą dvasinį vadovybę! Prašykime, kad gerasis Dievas visoms vadovautų ir saugotų visas, kurios nori Jam tarnauti.

29. APAŠTALAIK

“Jūs esate pasaulio šviesa”, - kalbėjo anuomet Kristus savo mokiniams. Jis sako tai ir mums. Mes privalom būti šviesa!

Apaštalauk! Skleisk Kristaus šviesą. Viskuo ir su visais galimais būdais. Visuomet! Malda, žodžiu, pavyzdžiu.

Viena senutė elgeta gražino Dievui 600 šeimų. Daugelis šventųjų, kur kas daugiau. Kiek išgelbėsi, tiek bis išgelbėta, kiek apšviesi – apšviesta. Kiek galėsi išgelbėti, bet neišgelbėsi – liks neišgelbėta. Tavo rankoje tavo sielos ir daugelio sielų likimas. Džiaukis ir drebėk!

Panaudok kiekvieną pasitaikiusią progą: sulaikyk nuo blogo, vesk į gerą, kiek tik gali. Prašyk iš dangaus išminties ir jėgų. Mokėk tylėti dėl Dievo! Mokėk kalbėti - dėl Dievo. Ne dėl savęs. Dievas visada teesie mums prieš akis.

Pagalvok, ką turėtum ir galėtum padaryti. Ir padaryk. Elkis protingai: Dievo vardą ne visuomet minėk. Tik visuomet širdy turėk! Nedejuok, kad žmonės blogi: nuo to niekas nepasitaisys. Pataisyk bent vieną: nors save, nors dar vieną, vieną po kito. Įrašyk Dievo vardą į širdį. Ramiai, maloniai, kantriai ir išsvermingai! Pagalvok, kiek Dievas privalėjo turėti kantrybės, kol tave iš tavo sustingimo išjudino. Todėl nepyk ir tu, nepritrūk kantrybės dėl artimo. Tuos išpirksi savo artimo skolas. Kaip gražusdarbas dėl sielų. Apaštalauk – gelbėk sielas!

30. DIEVAS GIRDI

Kai su kuo susitinki, nekalbėk nereikalingų ir artimą užgaunančių kalbų. Arba sulaikyk jas jei galėsi. Vien blogybių judinimas nieko nepataisė, tik sutepė tuos, kurie juos juodino.

Geriau paieškok ir pamėk draugystę su tokiais žmonėmis, su kuriais galima pakalbėti apie Dievo ir sielos reikalus ir apie pagalbą. Jei trūksta tokių, jų pasidairyk. Įtikink, kad galima taip kilnu ir taip turi būti. Daugelis šitaip pasidaro. Bandyk. Prašyk Dievą, Dievas padės. Tai galima. Kaip gražu! Dievas girdi! Ir džiaugiasi tavim... Pasitiki tavimi – neapvilki!

31. BŪKITE VIENA

“Būkite viena, kaip aš ir mano dangiškasis Tėvas esame viena”, - taip kalbėjo Kristus. “Iš to pažins jus, kad esate mano mokiniai, jeigu mylėsite kits kitą”, - sako Kristus.

Kaip gražu, kai pamaldūs žmonės mylisi dangiška meile. Bet kaip negražu, jeigu ir čia įsibrauna nesutikimas. Ir net mažas. Nejaugi nebūtų vaistų? Susimąstykim ir pagalvokim.

Gal kas mūsų nepaklausė, įžeidė, užgavo! – O kas mes esame? Ar nesam nusidėjėliai, ar mes nieko neužgavome? Ar niekad Dievo neįžeidėm? Ir artimo?

Jėzaus kančios metu pamiršo visus įžeidimus, kad tik mums padėtų. Šventieji jokio dėmesio nekreipė į sutiktus įžeidimus, kad tik Jėsus pagarbintų, laimėtų Jam sielas. Argi mumsnereikėtų to pasiekti?

Laikas ir mums pamiršti visus įžeidimus ir nesusipratimus, kurių iš netyčių gali pasitaikyti ir savųjų tarpe. Laikas kantriau pakęsti vieniems kitus, kad tik Jėzaus meilė ir artimo meilė viešpatautų visur! “Būkite viena!”, - šaukia mums gyvenamasis laikas. Todėl visad težydi meilė ir vienybė savo tarpe. Jokių ginčų dėl susiderinimo ir vienybės reikalingumo negali būti. Didesnio vieningumo reikia būtinai! Kristus nori!

32. JĖZUS SU VARGŠAIS

Jėzus šioje žemėje buvo vargšas ir neturtėlis. Retkarčiais jis tebūdavo su turtingaisiais. O su vargšais visada. Todėl mylėkim visus žmones, bet ypač vargšus, kurie vargsta, kurims trūksta ko nors, kurie ką nors kenčia ar dėl ko nors verkia.

Kaip vargšai kuklūs, kaip maža jie kai kada tenori, kaip lengva juos paguosti. Jei turtingam ir besidžiaugiančiam pasisekimu mes padarysim ir labai daug, gal už tai padėkos, bet greit pamirš. O jeigu varge esantiems mes duodime truputį atjausim truputį, pasakysim paguodos žodelį mažutį, vargšai kai kada mus gali atminti visą savo gyvenimą.

Kaip gražu paguosti kenčiančią širdį, kaip gražia meile Jėzus atsilygins už tai.

Neįmanoma tikra Dievo meilė be aiškiai matomos, be akiai matomos artimo meilės.

33. IŠMINTIES

Tik visuomet gyvenime reikia išminties. Negana vien skubėti. Reikia kai kada ir sustoti. Pagalvoti. Lėčiau!

Pasakyk, ką vargšu laikysi, jei pamatytum, kad penki driskiai gražiai apsirengusį žmogų smaigia. Kam užuojautą reikia reikšti ir kam padėti? Ne kartą gana kalidingai manome.

Pagalvok, paklausk Dievą, ką Dievas mano.

Kai kada paklausk ir žmones, kaip kas iš tikrųjų yra. Ir būk Dievo ir tikro vargšo pesėje. Ne visada to pusėje, kuris geriau kalbėti moka.

Nespręsk skubotai ir per greit. Elkis protingai!

34. KENČIANTIEMS DĖL KRISTAUS – MŪSŲ ŠIRDIS!

Džiaugies, kad Šv. Veronika gražiai Kristų gynė ir karžygiai Jam patarnavo. O kai tu matysi ką nors kenčiantį dėl Jėzaus vardo, ar matysi jame ir joje kenčiantį Kristų? Ir ar mokėsi pakartoti Šv. Veronikos žygdarbį, ar būsi su kaukiančia ir žūstančia minia.

Negalima būti su Kristumi, jei nesame su tais, kurie kenčia dėl jo. Nepamiršk, kad Kristus savuosius lygina su savim. Sauliui, kuris persekiojo krikščionis, jis ištarė: “Sauliau, Sauliau, kad mane persekioji? Teisme Jis žada sakyti: ”Aš buvau alkanas, ištroškęs, kalinys, paniekintas” ir t.t. “Ką vienam iš anų padarėte, man padarėte”. Todėl pratinkis kenčiančio artimo asmenyje vis labiau matyti patį Kristų ir mylėti Jį ne vien žodžiais.

35. ĮVAIRUMAS IR VIENUMAS

Dau pasaulyje yra gražių gėlių. Kaip jos įvairios. Ir todėl gražu!

Daug šioje žemėje yra gyvenimų šventųjų. Jie visi šventi. Bet jaip jie įvairūs. Nerasimėnė vieno šventojo ar šventosios, kurie būtų panašūs į vienas kitą visai. Gerai įsidėmėk tai!

Todėl nenorėk būtinai smulkmeniškai padaryti tai, ką pats šventasis ar šventoji darė. Tai būtų ne šventumas, o beždžioniavimas. Ir nereikalauk visad iš kitų, kad kurį nors gerą darbą kiti darytų būtinai taip, kaip tu darai. Juk tavo paties balsas ir tavo rašysena skiriasi nuo kitų, nors tu sakytum ar rašytum tą patį, ką ir kiti.

Vargas, kai kuri nors menka širdis ar menka galva panori visus suvienodinti, apkarpyti pagal formą. Tai baisus nusikaltimas, kuris tegali duoti nepasitenkinimą ir nepasisekimą. Jei norime pasisekimo, leiskime kiekvienai sielai eiti į dangų bent kiek su savu būdu, - kaip kiekvienai gėlei turime leisti kvėpėti savu kvapu ir žydėti savais žiedais. Taip Dievas yra sutvarkęs!

Garbinkime Dievą ne vien gražiu vieninigumu, bet ir dailiu įvairumu, kurį pats Dievas yra įdėjęs į savo kūrinių prigimtį. Todėl težydi kiekviena siela savais dorybės žiedais, bent kiek savu būdu: to paties Dievo ir artimo naudai. Taip lengviau ir naudingiau. Prigimtį ne palaužti, o vystyti ir tobulinti reikia.

36. BAŽNYČIA GRIŪVA

“Pranciškau, mano Bažnyčia griūva”, - pašaukė Dievas į darbą Šv. Pranciškų Asižietį, kai jis meldėsi mažoje koplytėlėje. Jis ne visai suprato. Apsidairė, pamatė, kad koplytėlė, kurioje jis buvo yra aptrupėjusi ir bandė ją taisyti. Bet paskui suprato, kad Dievas kalbėjo apie širdžių Bažnyčią, kad reikia žmones prikelti į žmoniškesnį gyvenimą, gelbėti sielas, gelbėti nuo

dangaus bausmių. Ir Šv. Pranciškus, vargdienėlis, labai gražiai atliko savo uždavinį. Jis paaukojo meilei ir neturtui, bet užtat pajudino ir prikėlė visą Bažnyčią! – eilinius žmones ir vadus. Tas bemokslis. Tas vargšų vargšas. Turtingas tikra meile. Šiais laikais mes matome taip pat baisius dvasinius griuvėsius. Dievas šaukia mus prisikelti ir prikelti kitus. Nebesakykim nepateisinamų posakių apie nieko negebėjimą, nevertumą ar kitokių. Tokių pasakų daug prisakyta, o už jas vis geriau kliūva į kailį. Gėda tokias pasakas sakyti. Geriau tarkim nuolankiai: “Einam. Viešpatie!” Jei Dievas mus šaukia, jei Dievas su mumis, tai kas tada prieš mus? Šv. Teresė savo malda, kaip buvo pasakyta viename paslaptینگame apreiškime, laimėjo 10.000 sielų. Napoleonas pasakė, kad žodis “negalima”, tėra kvailių žodyne. Kristus kalbėjo: ” Jei turėtumėte tikėjimą apie aguonos grūdą, lipetumėte kalnui persikelti ir mestis į jūrą, tai įvyktų”. Vadinasi, negalimi dalykai pasidarė galimi.

Šv. Pranciška sakydavo: ”Padaryk tai, kas galima – niekai. Bet negalimus dalykus padaryti galimus – tai gražu”. Ir padarydavo. Mūsų pasitikėjimas neturi trukdyti Dievo gailestingumui išsilieti. Jis privalo būti pakeistas gyvu tikėjimu.

Šv. Alfonsas Liguori pasakojo, kad vienas žymus pasmokslininkas atvers daugybę sielų. O paslaptis buvo ta: Po sakykla sėdėjo nuolankus vienuolis broliukas ir kalbėjo rožančių. Jis laikė save menkiausiu ir niekam netinkamu. O iš tikrųjų – jis darė visą atvertimo darbą. Pamokslininkas tebuvo Dievo ir jo, to kukliojo broliuko, įrankis. Iš broliuko maldos liejosi visas pamokslininko karštis ir pasisekimas.

Iš Šv. Pranciškus Asyžietis, kaip jau žinom – vargšų vargšas, Kristaus mylimasis – pajudino, prikėlė visą bažnyčią!

Ypatingai mums reikia nuolankiųjų, reikia gyvai tikinčių, reikia aukos nebijančiųjų, o dirbančiųjų – Dievas duos iki valiai. Daugiau kaip grybų po šilto lietaus. Net ir Jo priešai gali įvykdyti Jo planus. Taip ar kitaip – kaip Dievas pasuks. Jis – visko Valdovas!

Tik atsimainykim mes patys pagal Kristaus ir šventųjų duotą pavyzdį ir prašykim Dievą, kad Dievas atmainytų kitas širdis.

Neprašykim bailiai susirūpinę vien žemiškų dalykų, bet labiausiai prašykim to, ko pats Dievas nori, - sielų išganymo. Labiau už viską ir Dievas įvykdys tai! O žemiškų dalykų Jis būtinai pridės. Neapleis. Ir pasirūpinsim tais, kas rūpinais Jo garbei, sielomis. Taip Kristus mokė mus!

Taigi žydėk, kilnioji lauko lelija, kvėpėk ir skleisk dorybės kvapą, skleisk neribotą tikėjimą, viltį ir meilę. Aukokis ir drąsiai pasitikėk, kad ateis laikas – nušvis visa žmonija, o ypač gražiai spindės garbinga ir Dievo malonėje tavo tėvynė Lietuva. Taip turi būti! Ir graži bus tavo dalis prie Aukščiausiojo sosto, kad galėtum tą šalį, kurią labiausiai myli, užtarti amžinai.

“Pasitikėk, aš nugalėjau pasaulį”, - pasakė Kristus. Abejoti yra gėda ir negarbė. Nepasitikėjimas daug ką sugriovė. Daugelį Dievo mokinių atstūmė. Tikėti ir aukotis yra nenykstanti garbė ir laimėjimas!

Dievo niekas nenugalėjo. Ir jo bažnyčios nenugalės taip pat. Kristus pasakė “Prisikelkim! Ir kas griuvo – prikelkim viską. Kur kas gražiau negu kada nors buvo. Su Dievu galima!

37. REIKIA VISADA AIŠKIŲ MINČIŲ

Visi didieji žmonės, kurie ką nors žymaus padarė, visada turėjo prieš akis sau tvirtas mintis, aiškius siekimus. Visi šventieji buvo labai aiškių minčių ir tvirtos valios žmonės. Žinokim ir mes aiškiai visada, - ko mes norim! Mes privalom pasiekti dangų. Taip! Visi, kas Dievo malonėje mirs, bus danguje. Taip! O kas Dievo malonės neturės, - visi pragare sėdės. Taip aišku! Niekas ir niekada neturi teisės leisti kam nors likti be Dievo malonės. Dievo malonėje turim būti visada arba turim tuojau į ją grįžti. Kas Dievo malonėje, tas kuria gražesnę gyvenimą. Tas mums brangus. Tas sėkmingai prašo Dievo palaimos visiems. Kas be Dievo malonės ir kas tai leidžia, tas šaukia dangaus kerštą sau ir visiems, savai visuomenei. Baisu! Katekizmo mokymas niekas negali būti svarbesnio, kaip mokymas gyventi Dievo malonėje. Kitkas yra tik dėl to. Arba, kad vestų į tai. Čia esmė!

Reikia mums naujo katekizmo! – Dievo malonės katekizmo. Reikia mum visiems naujų pagrindinių gyvenimo minčių!

Reikia visiems vaikučius mokyti taip, kaip mokė savo sūnelį, kaip jau žinom Šv.Liudviko karaliaus motina. Kaip mokė visų šventųjų motinos. Katekizmas – ne pasaka, o gyvenimo mokslas. Mokslas ne vien žinoti kai ką apie Dievą, bet labiausiai – gyventi su Dievu.

Negalim gyventi Dievo malonėje be Dievo paramos. Tam būtinai reikalinga nuoširdi malda ir uolus sakramentais naudojimasis, ypač išpažintimi ir Šv.Komunija. Būtinai!

Kristus – gyvybės vėm nmedis, mes – šakelės. Turim būti vienybėje. Kitaip – nelaimė. Taip – laimė! Norim žemėje gerovės?! Gerai!

Gerovę rojuje turėjo Adomas ir Ieva. Kol buvo Dievo malonėje. Ir Izraelio tauta taip pat. Be malonės buvo labai nemalonu. Kaitp kailis. Mes esame maža tauta, kad Lietuva išliktų, išlaikytų savo tikėjimą ir nebūtų didžiųjų taurų sumalta, būtinai turim būti su Dievu. Būtinai! Tuomet mes būsim Dievo globojami, Dievas tikrai išgelbės mus visuose pavojuose, kaip daug kartų ir dau ką išgelbėjo.

38. VILTIS VIRŠ TIKROVE

Junkimės į nenugalimą meilės sąjungą. Tesusijungia gražioje meilėje mūsų šeimos. Junkimės visi ir vis labiau, pasitikėkime gražia ateitimi vis daugiau. Mylėkim Jėzų, mylėkim kits kitą. Jėzus kalbėjo: “Iš to pažins jus, kad esate mano mokiniai, jeigu mylėsite kits kitą! Įvykdysime šį Jėzaus troškimą. Turėkime viltį. Viltis tegul kelia mus. Be vilties niekas nieko nedaro. Ir nepadaro. Gyvenkim viltimi! Prisikelkim ir prikelkim Lietuvą, mūsų brangią Tėvynę. Nuoširdžiai garbinkime Švč. Jėzaus Širdį. Kasdien! Jai viską iš ryto pašvęskim, su Ja tyloje aptarkim visus reikalus. Paveskime Jai liūdesius, laimėjimus ir laikinus nepasisekimus. Jie virs vienu ištisu didžiu pasisekimu. Kuo artimiau su Jėsumi susidraugausim, tuo geriau. Visi turėkim Jėzaus Širdies paveikslus savo namuose. Didesnius ar visai mažus, kokius galim. Ir kvieskim kitus įsigyti tokius paveikslus.

Jėzus pažadėjo Šv. Margaritai laiminti tuos namus, kur su meile ir pagarba bus laikomi Jo širdies paveikslai. Aukokimės ir tiek tikgalim platinkim pasiaukojimus Jėzaus Širdžiai.

Jėzus pažadėjo viešpatauti visur, nežiūrint į Jo priešus. Jei tik bus širdžių, kurios nuoširdžiai pasitiki ir tokio viešpatavimo prašo. O mūsų širdys – prašys!

Pagaliau ir skaičius prašančiųjų kai kada nebe tirk svarbu, daug svarbiau nuoširdumas. Įsigykim jo. Nusizeminkime. Įsigykim. Reikia!

Vienas šventasis ar šventoji daug kartų išprašė daug daugiau, negu 1000 eilinių gerų tikinčiųjų gali išprašyti. Ir šventumo siekiantys daug gali! Šventumą būtinai laikykime svarbiausiu gyvenimo tikslu, vienybę su Jėzumi. Tuomet labiau galimas daiktas, kad Lietuva gali tapti tikra Jėzaus Širdies Žemė – Jėzaus globoje ir apsaugoje. Ir ji taps tokia! Ji privalo būti tokia! Mes prašykim!

Prisiminkim, kad Lietuva nuo seno buvo vadinama Marijos Žemė. Prisiminkim, kaip Lietuvą senovėje Marija prikėlė iš kalvinizmo, - pažvelgusi iš Šiluvos.

Ir dabar šaukiamės į Mariją. Ji išgelbės mus! Niekas negali sumažinti Jos galios ir Jos gerumo, jei mes tikrai stengiamės būti geri. Nors mūsų bebūtų ir truputis. Ne viena dauguma lemia. Ne! Meilė yra nenugalima, o viską nugalinti jėga.

Gražu tarnauti Jėzui ir Marijai, gražu savo tėvynę padaryti, kad ji būtų Jėzaus ir Marijos žemė. Gražu gauti gražųjį dangų. Tik daugiau vilties ir drąsos! Dievu pasitikintieji, su Dievu laimi!

Nelaikytum to vien žodžiais, bet savo žodžius paversk darbais. O Jėzau ir Marija mūsų svajones ir siekimus – be jokių abejonių! – pavers regima, neregėtai gražia tikrove! Ir bus viskas gražu! Drąsiau į tai!

39. PABAIGA

Baikim mes vieną kartą visus savo apsileidimus. Baikim kaltinę kitus. Baikim žiūrėti ką kiti daro. Baikim visus verkšlenimus ir dejavimus. Verkšlenimais niekad niekas skalnių blynų neiškepė. Jie visi prisvilo ir teko šunims išmesti. Geriau aiškiai apsispręskim, ryžkimės ir eikim Viešpaties keliu į gražesnę ateitį! Todėl:

- 1) Būtinai žinokim ir visada mintyse laikykim svarbiausius dalykus, ypač reikalą visiems nuolat būti Dievo malonėje: mylėti Dievą ir žmones. Tai visos dangaus ir žemės laimės pagrindas.
- 2) Niekad neteiskim jokios nuodėmės. Nei lengvos. Nes ir lengvos nuodėmės padariniai nėra lengvi: baisi skaistyklos bausmė, baisus pasisekimo griovimas šioje žemėje. Ir maža skylutė per ilgą laiką išlašina didžiausią indą. Panašiai ir lengvoji nuodėmė naikina mūsų darbo sėkmingumą. Yra baisių pavyzdžių! Tegu tokia nuodėmė ir atsitiktų iš netyčių bet sąmoningai iš anksto nedrįskime jos nieku laikyti.
- 3) Niekad nepraleiskime progos daryti gera. Jei tik galim išklauskim Šv. Mišias. Kada tik galim priikim Šv. Komuniją. Kada tik galim padėkim artimui. O kada ko negalėsim, ramiai sutikim su tuo. Jei Dievas leido negalėjimą – priimkim tai Jo garbei.
- 4) Kai liūdesys ir skausmo našta mus laužte laužia prie žemės – tiek daug ir netikėtai užgriūva. Nenusiminkim – pakelkim žvilgsnį į kryžių. Kristaus pažeminimu ir kryžiumi atpirkti esam! – ne Jo garbe ir stebuklais. Šventieji daug laimėjo malda, šventais darbais. Bet daugiausia savo skausmu iš gražios meilės. Jie net troško kentėti ir džiaugėsi kentėdami. Nenusiminkim! Drašos!
Kuo Dievui paaukotų skausmų daugiau, tuo kryžiaus pergalė arčiau. Tespindi kryžiaus šviesa mums. Tespindi mūsų širdys visad gražia viltimi skausme!
- 5) Mūsų maloniausia malda tebūnie tokia:
 - Viskas Tau, Švenčiausioji Širdie. Jėzaus Širdie, teateinie Tavo karalystė!
 - Motin Dievo malonės, išmelsk, kad visi Lietuvos katalikai gyventų Dievo malonėje.Taip melskimės, to prašykim, tokius troškimus ir maldas visose širdyse ugdykime, nes nėra nieko naudingesnio už tai.
- 6) Negana vien daug žinoti. Reikia dar būtinai daryti viską, visomis jėgomis siekti ir aukotis dėl to, ko reikia, ką turim pasiekti. Mylėkim visa širdimi – meilė brangesnė už

visus žinojimus. O jei kada ir kai kur mes ko niekaip negalim – pasitikėkim mylinčia Jėzaus Širdimi ir Marija, Motina Dievo malonės. Jėzus ir Marija gali.

Ir tada iš dangaus aukštybių ar dar šioje žemėje tebebūdami – mes matysim prisikėlusias visas širdis meilėje.

Mes būsime garbinga tauta, kitų tautų šviesa.

“Viltis neapvilia”, - skelbia mums Šv. Paulius apaštalas. Mūsų viltis neapleis mūsų.

Pasitikėkime! – Ir ryžtingai krutėkim dangaus laimei!

...

